

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxxxxx**
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem, sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18.7.2018, č.j. MV-62851-7/SO-2018,

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. července 2018, č.j. MV-62851-7/SO-2018, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobkyně částku 11 228 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 3. 2018, č.j. OAM-17259-39/TP-2013. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedla, že nesouhlasí s tím, že by v jejím případě došlo ke vzniku důvodného nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Namítá, že žalovaný i ministerstvo se jejími námitkami vypořádaly formalisticky a nedostatečně. Domněnka o její protiprávní činnosti jí osočuje z předložení nepravého rekvalifikačního osvědčení při ohlašování řemeslné živnosti (v žalobě používá zjevně nesprávný termín činnosti) pedikúra, manikúra, prostřednictvím zmocněného zástupce, tedy nikoliv osobně. Dopady tohoto činu hodnotí žalobkyně jako marginální. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, čj. 7 As 90/2013-41, k vymezení intenzity narušení veřejného pořádku, kdy namítá, že rozbor předpokládaný soudem nebyl proveden. Dále namítá, že byla nesprávně hodnocena úvaha o důvodném nebezpečí, kterým by takovým narušením mohlo dojít, neboť to shledávají v samotném narušení. Podle jejího názoru o důvodném nebezpečí nelze hovořit, neboť po celou dobu trestního řízení spolupracovala s orgány činnými v trestním řízení, což se projevilo v podmíněném zastavení trestního stíhání. Po zkušební dobu, která v době podání žaloby ještě neuplynula, dbala právních norem a stará se o dceru, která potřebuje její péči a jistotu. Závěr, že důvodné nebezpečí pramení ze samotného zápisu do rejstříku trestů, považuje za přepjatý formalismus, který spatřuje v tom, že proti ní bylo vedeno trestní řízení v oblasti prokázání kvalifikace v oblasti nehtové modeláže, což mělo za následek nemožnost legalizovat pobyt v zemi, kde má zázemí, což považuje za nepřiměřené.

[3] V dalším žalobním bodě namítá, že správní orgány uplatňují presumpci viny, když do uplynutí zkušební doby a rozhodnutí o osvědčení k žalobkyni přistupují tak, že její předchozí čin znamená nebezpečí pro veřejný pořádek do budoucna. Namítá, že ze zpráv probační a mediační služby by mohl plynout opačný závěr, ty však nejsou součástí spisu. Znovu uvádí, že správní orgány posuzovaly její věc příliš formalisticky, znovu poukazuje na menší společenskou závažnost spáchaného činu. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 As 78/2006-64, kdy je nutné zároveň zvažovat, do jaké míry je určité jednání obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti, a jak narušuje právě zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců. Namítá, že nijak nezasáhla do systému přidělování trvalého pobytu cizinců, a opětovně uvádí, že mělo být hodnoceno i její dosavadní bezúhonné jednání. Dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, čj. 5 As 51/2009-68, kdy závažné narušení veřejného pořádku dovozuje soud ve smyslu eurokonformního výkladu teprve tehdy, je-li spáchán zvlášť závažný trestný čin (upozorňuje, že v jejím případě šlo pouze o přečin). Uvádí, že správní orgány mohou využití správního uvážení, v tomto případě se podle jejího názoru však odpoutaly od této škály, kdy za závažné narušení je považován záznam v trestním rejstříku, a znovu namítá, že do doby uplynutí zkušební doby považuje závěr o narušení veřejného pořádku za nepřiměřený závažnosti jednání.

[4] Žalobkyně dále napadla absenci hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu, poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016. Napadá závěr žalovaného, který toto hodnocení odmítá, v čemž spatřuje porušení základních zásad správního řízení podle ust. § 3 správního řádu. Namítá, že žalovaný mýlí smysl směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, a č. 2003/86/ES, Úmluvu o právech dítěte, kdy stát má zabezpečit,

aby dítě nebylo odděleno od svých rodičů. Poukazuje na čl. 9 a 8 Úmluvy o právech dítěte, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, čj. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 47/2016-57 a 5 Azs 46/2016-53, a ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34. Závěr z citací těchto rozhodnutí je ten, že měl být posuzován v případě žalobkyně zásah do jejího života s ohledem na její nezletilou dceru.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v důvodech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobkyně podala dne 19. 8. 2013 žádost o povolení k trvalému pobytu na území podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, v průběhu správního řízení byl ministerstvu doručen opis z evidence rejstříku trestů, v němž je informace o rozhodnutí Okresního státního zastupitelství Plzeň – město ze dne xxxxx, o podmíněném zastavení trestního stíhání žalobkyně se zkušební dobou do 26. 7. 2019, dále ministerstvo obdrželo usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, z něhož zjistilo, že žalobkyně se dopustila skutku právně kvalifikovaného jako padělání a pozměnění veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měla dopustit tím, že v Plzni dne xxxxxxpři ohlašování řemeslné živnosti pedikúra, manikúra předložila prostřednictvím zmocněného zástupce doklad o rekvalifikaci, přičemž toto osvědčení bylo padělané a žalobkyně jej v říjnu 2016 zakoupila přes internet od blíže neurčené osoby.

[7] K odvolacím námitkám žalobkyně je v odůvodnění uvedeno, že bylo vzato v úvahu sjednocující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34, sp. zn. 9 AS 71/2010. V případě postupu podle ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu postačuje závažné narušení veřejného pořádku nižší intenzity, než je tomu např. u správního vyhoštění. V této věci žalobkyni není uděleno povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyšší možné pobytové oprávnění, jež jeho držitele v mnohém zrovnoprávňuje se státními občany, vesměs má doživotní charakter. K osobě žalobkyně byl zjištěn shora zmíněný záznam v rejstříku trestů se zkušební dobou v trvání 18 měsíců, v době vydání napadeného rozhodnutí tento záznam v rejstříku trestů byl stále evidován, kdy běžela zkušební doba. Žalobkyně tak dále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť se zatím neosvědčila. V případě žalobkyně šlo o osobní jednání, představující aktuální a závažné ohrožení zájmů společnosti. Účelem ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu je ochrana veřejného pořádku do budoucna, pro kvalifikaci postačí hrozba menší intenzity jednání, neboť se žalobkyně domáhá určité výhody. Teprve uplynutím zkušební doby bude možné posoudit, zda žalobkyně vedla řádný život. Ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu je uvedeno, že při posouzení podle ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu toto posouzení nepředpokládá, je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 9 Azs 218/2015-51, které se týkalo posouzení podle ust. § 77 odst. 1 a 2 zákona o pobytu (zrušení trvalého pobytu), kdy je tato povinnost přímo v zákoně uvedena. Ohledně námitky přepjatého formalismu je uvedeno, že nebyl shledán, když ministerstvo postupovalo podle zákona.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] Podle ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu: „*Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže ... (a) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,...*“.

[10] Podle názoru soudu z odůvodnění rozhodnutí dostatečně jasně vyplývá, v čem bylo spatřováno důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a to zhodnocením jejího trestného jednání, včetně toho, že žalobkyně v době rozhodování o její žádosti stále byla ve zkušební době. Soud neshledává v takovém hodnocení nic přepjatě formalistického či neodpovídajícího zákonu, hodnocení vychází z charakteru a povahy rozhodnutí v trestním řízení a posuzuje skutek, jehož se žalobkyně dopustila a který byl předmětem příslušného trestního rozhodnutí. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že jí něco (není přesně uvedeno co) osočuje z nějakého jednání, pak taková argumentace soudu není dost dobře jasná – žalovaný vycházel z pravomocného trestního rozhodnutí, z žádného osočení či nějakého jiného nejistého podkladu. Pokud žalobkyně s popisem skutku, který byl součástí trestního řízení, nesouhlasí, měla se proti tomu bránit v tomto trestním řízení. Za situace, kdy však rozhodnutí v trestním řízení nabylo právní moci, státní orgány z něj (včetně popisu skutku, který je jeho esenciální součástí) musí vycházet a jsou jím vázány. Pokud žalobkyně uvádí, že svým jednáním zasáhla pouze marginálně do hodnot a vztahů, pak s tím soud nesouhlasí, neboť její jednání mělo znaky úmyslného trestného činu, jehož následky rozhodně nelze odbýt tím, že v podstatě nic nebylo porušeno – žalobkyně předkládala k výkonu živnosti padělanou listinu, kterou si předtím sama opatřila, jak uváděla v trestním řízení, čímž ohrozila a porušila zájem společnosti na řádném výkonu příslušné živnosti dostatečně způsobilým subjektem a zároveň porušila zájem společnosti na předkládání pouze pravých a nezkreslených osvědčení. Podle názoru soudu intenzita takového jednání není rozhodně marginální a dosahuje určité míry, která postup podle zákona zdůvodňuje, v tomto smyslu je pak naplněna i výkladová podmínka žalobkyní namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, čj. 7 As 90/2013-41 (byť tento názor není aplikovatelný cele, neboť tento rozsudek posuzoval poněkud odlišnou skutkovou i právní situaci, již bylo zrušení pobytového režimu, tedy rozhodnutí, které má výraznější dopad do právní situace cizince, než v tomto případě přezkoumávané rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu).

[11] Ohledně námitky presumce viny soud uvádí, že nic takového z odůvodnění rozhodnutí neplyne – pokud žalovaný vycházel z toho, že po dobu zkušební doby nelze ještě hovořit o tom, zda se žalobkyně osvědčila, pak se nejedná o žádnou presumpci viny (která je navíc žalobkyní používána ve smyslu, který je v případě hodnocení zkušební doby poněkud nezvyklé), ale o hodnocení charakteru příslušného trestního rozhodnutí. Součástí tohoto rozhodnutí je příslušná zkušební doba, žalobkyně navíc s tímto rozhodnutím musela souhlasit, proto bylo možné je vydat, a musela souhlasit i se zkušební dobou, proto nabylo právní moci. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v době plynutí zkušební doby ještě nelze hodnotit to, co je možné hodnotit až po jejím uplynutí, neboť to je závěr, který z trestního rozhodnutí plyne. Žalobkyně poukazuje na další dva rozsudky Nejvyššího správního soudu, které ale na danou skutkovou situaci nedopadají – rozsudek

ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 As 78/2006-64, v rozhodovacích důvodech zamítal kasační stížnost žalobkyně, přičemž míra ohrožení zájmu společnosti byla hodnocena jak ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem, tak i v případě tomto, jak bylo shora uvedeno. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, čj. 5 As 51/2009-68, pak podle názoru soudu rovněž byl v tomto případě dodržen, neboť konkrétní hodnocení provedeno bylo. Pokud žalobkyně uvádí v žalobě, že v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem šlo o zvlášť závažný trestný čin, a v případě žalobkyně jde o přečin, pak podle názoru soudu jde o skutkové vymezení, které pro obecnější posouzení nemá žádný význam – nikde nebylo uvedeno, že by příslušné důvodné nebezpečí mělo být vázáno pouze na zvlášť závažný trestný čin, nic takového z odůvodnění tohoto rozsudku nevyplývá.

[12] V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá, že nebyl hodnocen dopad rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu. V této věci žalovaný vychází z toho, že takové hodnocení není nutné a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 9 Azs 218/2015-51, který hodnotil dopad rozhodnutí s ohledem na zrušení pobytového oprávnění, nikoliv jeho neudělení, a žalovaný dospěl k závěru, že neudělení oprávnění není natolik zásadním rozhodnutím, aby hodnocení dopadu rozhodnutí muselo být součástí rozhodovacích důvodů. Soud k tomuto názoru uvádí, že pozdější judikatura přímo tuto otázku řešila, a to tak, že součástí rozhodnutí musí takové hodnocení být (soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2020, čj. 8 Azs 147/2018 – 44, kde byla skutkově i právně posuzován téměř táž věc – zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu).

[13] Ve shora uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „[23] Ačkoliv byla tato kritéria primárně stanovena v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, Nejvyšší správní soud je považuje za aplikovatelná i v souvislosti s rozhodnutím o zrušení povolení k pobytu nebo rozhodnutím o vydání povolení k pobytu. Posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele tak má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení pobytu, avšak s ohledem na skutečnost, že zásah do práv cizince není v případě neudělení pobytových oprávnění tak intenzivní, lze jej hodnotit méně přísně než v těch rozhodnutích, kde je posouzení přiměřenosti výslovně požadováno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, čj. 3 Azs 350/2017-29 a ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30). Správní orgány a soudy se tak nemusí výslovně vyjadřovat ke každému kritériu, nicméně je nezbytné, aby zhodnotily relevantní skutečnosti, přihlédly ke kritériím, která považují pro danou věc za stěžejní a řádně vypořádaly vznesené námitky stěžovatele, včetně reálných dopadů, které rozhodnutí může mít. Ve výsledku musí rovněž dojít k závěru, jaký zájem v konkrétní věci převážil. Žalovaná se sice po konstatování, že jí zákon neumožňuje posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele, k přiměřenosti rozhodnutí stručně vyjádřila, nicméně tyto úvahy jsou zcela obecné, nezohledňují tvrzení stěžovatele, ani případné konkrétní dopady rozhodnutí do sféry stěžovatele a jeho rodiny. Nelze je tedy považovat za dostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dotčené oblasti života stěžovatele.“

[14] Podle názoru soudu je tento závěr nutné vztáhnout i na tento případ, kdy jak ministerstvo, tak žalovaný dopad rozhodnutí do osobního života žalobkyně vůbec nehodnotily, a soud tak nemůže v tomto směru žádnou úvahu přezkoumat. Proto je

namístej takové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. Soud uvádí, že shora uvedený právní názor správní soudy přijaly až po vydání napadeného správního rozhodnutí.

[15] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, náleží jí náhrada nákladů řízení tvořená zaplaceným soudním poplatkem a odměnou za zastupování advokátem, a to za dva úkony a dva režijní paušály (převzetí věci, sepsání žaloby), konkrétní výše náhrady je uvedena dále. Pro úplnost soud uvádí, že do přiznané náhrady nepočítá zaplacený soudní poplatek z návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť v něm byla žalobkyně neúspěšná a soud tento návrh zamítl. Konkrétní výše náhrady nákladů řízení je následující: celkové náklady řízení: odměna - 3100 Kč x 2 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 2 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 9800 Kč, DPH 21% : 1428 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 11228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 1. dubna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu